

Märklig tycks mig nattens tid
Då dunkla skuggor finner liv
Jag skönjer en gestalt bredvid
Mig själv, men har den liv?

I okristlig timma
Allsköns ting jag ser
Den mörkaste av skuggor
Med eld i blick sig sänker ner.

En namnlös fasa krälar sakta
Mot mig, den tycks mig betrakta
Lamslår mig, dess ögon brinner
Stumt, mitt skrik i natten svinner...

Nu nattens fasa krupit in
I själ jag ej kan kalla min
Den härskar över håg och sinn
Dess själ var en gång min...

Så i nattens timmar
Blir jag som förbytt
Tills min gäst mig lämnar
Och nattens mörker åter flytt

Stel av skräck då natten stundar,
Inför fasans makt jag blundar.
Men, min vilja kuvad flyr
Fasan åter sinnet styr...

Ej längre skönjs i mörkret liv
Ty fasan dväljes inuti
En själ vars tid för mänskligt liv
För alltid tycks förbi

Vid morgonbräckning fasan flyr
Mitt sinne åter renas
Men då solen i västan går ned
Skall de tu åter förenas...